

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

(Pan Hynek Krátký)

Vypracovali: ZŠ Dědina, Žukovského 6, Praha 6

Sofia Abrahams, Sára Abigél Hůlová, Sára Kopejtková, Kateřina Staňková, Matěj Štolle
pod vedením paní učitelky Denisy Pilátové

Pan Hynek Krátký prožil mnoho zajímavých momentů, na které jako učitel dějepisu se zájmem vzpomíná. Jedna z jeho silných vzpomínek byla srpnová okupace, kterou sledoval jako sedmiletý chlapec. Toho rána se probudil a společně s bratrem zjistili, že všichni dospělí kolem chalupy někam zmizeli. O okupaci se dozvěděl z televize. Později se vrátili do Prahy, kde bydleli hned naproti parku Ladronka.

„Ten park se stal vojenským táborem, tam se nesmělo, normálně ten byl plný vojenský obrněný techniky, byly tam tisíce vojáků, na obzory byly stany a tohle. Ta silnice Tomanova, ten asfalt byl zničený, protože to bylo rozježděný od tankových pásů, ty tanky tam stály vyrovnaný s hlavními namířenými na baráky.“

V roce 1987 chtěl pan Hynek Krátký uctít památku TGM. 14. září na výročí jeho úmrtí se vydal autobusem do Lán. Očekával větší účast lidí, ale překvapení bylo víc.

„Ten autobus byl narvanej a já jsem tam stál takhle za nějakým člověkem. A teď jsem se držel té tyče a byl jsem tam sám a ty lidi se tam evidentně mezi sebou znali a bavili. A až později jsem si uvědomil, že celou dobu ten člověk, co seděl přede mnou byl Václav Havel a že ti lidi okolo, že byli chartisti.“

O rok později se mu naskytla neopakovatelná příležitost emigrovat. Tehdy se mu podařilo vycestovat do západní Evropy a při zpáteční cestě jel autostopem neplánovaně na okraj Norimberka. Tam narazil na jediný dům v lese.

Ukázalo se, že se jedná o dům plný převážně polských uprchlíků, kteří čekají, co s nimi bude dál. Přijali ho přátelsky, nabídli mu jídlo, nocleh a přišli s návrhem, zda také nechce požádat o politický azyl. Rozhodnutí nebylo snadné.

Po náročném váhání se rozhodl vrátit se do Čech, kde se 17. listopadu 1989 zpozvzdálí účastnil Sametové revoluce. Tehdy směřoval se svým kamarádem k Národní třídě asi 30metrů před davem. Cestou viděli několik desítek policejních aut, která blikala, ale nehoukala. S překvapením se situace vyvinula jinak, než očekával.

„Najednou z toho rohu, zpoza toho rohu vyběhl těžký ozbrojenec s tou svou bílou přilbou s obuškem a tohle. A za ním, druhý, třetí. Vyběhli a začali uzavírat celou tu silnici. Nás nechali, my jsme byli dva, my jsme prošli a ve Spálený jsme viděli, že všechna ta auta, který jsme před tím viděli na té Náplavce, tak tam byly vyrovnaný a že tam byli stovky policajtů nebo nám připadalo, že hodně jich tam bylo. Jsme si říkali, ty jo, oni to zavřeli, jak to, že my nejsme na té druhé straně. My jsme se chtěli tou druhou stranou, Bartolomějskou dostat zpátky. Bartolomějská byla také plná policajtů.“

Dodnes lituje, že nezůstali s davem. Chtěli se k němu vrátit, ale nebylo už kudy.

Dnes pan Hynek Krátký své neopakovatelné vzpomínky předává dalším generacím prostřednictvím své profese.